

Θούριος (Θούρειος) Ὕμνος ἦτοι Ἐγερτήριον Ἄσμα - Ῥήγα Φερραίου

Ὡς πότε παλλικάρια νὰ ζῶμεν στὰ στενά,
Μονάχοι σὰν λιοντάρια σταῖς ῥάχαις στὰ βουνά;
Σπηλιαῖς νὰ κατοικῶμεν, νὰ βλέπωμεν κλαδιά,
Νὰ φεύγωμεν τὸν κόσμον γιὰ τὴν πικρὴ σκλαβιά;
Νὰ χάνωμεν ἀδέλφια, Πατρίδα καὶ Γονεῖς,
Τοὺς φίλους, τὰ παιδιά μας, κι' ὅλους τοὺς συγγενεῖς;
Καλλίτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωὴ,
Παρὰ σαράντα χρόνους σκλαβιά καὶ φυλακὴ.
Τὶ σ' ὠφελεῖ, κι' ἂν ζήσης καὶ εἶσαι στὴ σκλαβιά;
Στοχάσου πῶς σὲ βαίνουν καθ' ὥρα στὴ φωτιά.

Βεζύρης, Δραγουμάνος, Αφέντης κι' ἄν σταθῆς,
Ο τύραννος σὲ κάμνει ἀδίκως νὰ χαθῆς.
Δουλεύεις ὅλ' ἡμέρα εἰς ὅ,τι κι' ἄν σὲ πῆ,
Κι' αὐτὸς πασχίζει πάλιν τὸ αἷμά σου νὰ πιῆ.
Ὁ Σοῦτσος, κι' ὁ Μουρούζης, Πετράκης, Σκαναβῆς,
Γκίκας καὶ Μαυρογένης καθρέπτῃς, εἶν' νὰ δῆς.
Ἀνδρεῖοι Καπετάνοι, Παππάδες, λαϊκοὶ,
Σκοτώθηκαν κι' ἀγάδες μὲ ἄδικο σπαθί.
Κι' ἀμέτρητ' ἄλλοι τόσοι καὶ Τοῦρκοι καὶ Ῥωμοί,
Ζωὴν καὶ πλοῦτον χάνουν χωρὶς καμμιά 'φορμή.
Ἐλᾶτε μ' ἕναν ζῆλον σὲ τοῦτον τὸν καιρὸν,
Νὰ κάμωμεν τὸν ὄρκον ἐπάνω στὸ Σταυρόν.
Σᾶς κράζει ἡ πατρίς μας, σᾶς θέλει, σᾶς πονεῖ,
Ζητᾶ τὴν συνδρομὴν σας μὲ μητρικὴν φωνήν.
Συμβούλους προκομμένους, μὲ πατριωτισμόν,
Νὰ βάλλωμεν εἰς ὅλα νὰ δίδουν ὄρισμόν.
Ὁ νόμος ν' ἄν' ὁ πρῶτος καὶ μόνος ὁδηγός.
Καὶ τῆς πατρίδος ἕνας νὰ γείνη ἀρχηγός,
Γιατί κ' ἡ ἀναρχία ὁμοιάζει τὴ σκλαβιά,
Νὰ ζῶμεν σὰ θηρία, εἶνε σκληρὴ φωτιά.
Καὶ τότε μὲ τὰ χέρια ψηλὰ στὸν οὐρανόν,
Ἄς ποῦμ' ἀπὸ καρδίας ἐτοῦτα στὸν Θεόν.

(Ἐδῶ σηκώνονται οἱ Πατριῶται ὀρθοί, καὶ ὑψώνοντες τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Οὐρανόν, κάμνουν τὸν ὄρκον.)-Ὁρκος κατὰ τῆς Τυραννίας.

ὦ Βασιλεῦ τοῦ Κόσμου ὀρκίζομαι σὲ Σέ,
Στὴν γνώμην τῶν τυράννων νὰ μὴν ἔλθῶ ποτέ.
Μήτε νὰ τοὺς δουλεύσω, μήτε νὰ πλανηθῶ,
εἰς τὰ ταξίματά τους νὰ μὴ παραδοθῶ.
Ἐνόσω ζῶ στὸν Κόσμον ὁ μόνος μου σκοπὸς,
Γιὰ νὰ τοὺς ἀφανίσω, θὰ ἦναι σταθερός.
Πιστὸς εἰς τὴν Πατρίδα, συντριβῶ τὸν ζυγὸν,
Ἀχώριστος γιὰ νὰ ἦμαι ἀπὸ τὸν Στρατηγόν.
Κι' ἂν παραβῶ τὸν ὄρκον, νὰ ἀστράψῃ ὁ οὐρανός,
Καὶ νὰ μὲ κατακαύσῃ νὰ γείνω σὰν καπνός.

Τέλος τοῦ Ὁρκου.

Σ' Ἀνατολή καὶ Δύσι καὶ Νότον καὶ Βοριά,
Γιὰ τὴν πατρίδα ὅλοι ν'ἄχωμεν μία καρδιά.
Στὴν πίστιν του καθένας ἐλεύθερος νὰ ζῆ,
Στὴν δόξαν τοῦ πολέμου, νὰ τρέξωμεν μαζῆ.
Ὅσ' ἀπ' τὴν τυραννίαν, πῆγαν στὴ ξενιτεία,
Στὸν τόπον του καθένας ἄς ἔλθῃ τώρα πιά.
Ἡ Ρούμελη τοὺς κράζει μ' ἀγκάλαις ἀνοικτάς,
Τοὺς δίδει βιὸ καὶ τόπους, ἀξίας καὶ τιμάς.
Ὡς πότε ὀφφικιάλος σὲ ξένους, βασιλεῖς.
Ἔλα νὰ γείνης στύλος δικῆς σου τῆς φυλῆς.
Κάλλιο γιὰ τὴν Πατρίδα κἀνένας νὰ χαθῆ,

Ἦ νὰ κρεμάση φούντα γιὰ ξένον στὸ σπαθί.
Καὶ ὅσοι προσκυνήσουν δὲν εἶναι πλιὸ ἐχθροί,
Ἀδελφιά μας θὰ γίνουν, ἄς ἦνε κ' ἔθνικοί.
Μὰ ὅσοι θὰ τολμήσουν, ἀντίκρου νὰ σταθοῦν,
Ἐκεῖνοι κ' ἐδικοί μας, ἂν ἦναι, ἄς χαθοῦν.
Τί στέκεις, Πανσβανόγλου, τόσον ἐκστατικός;
Τινάξου στὸ Μπαλκάνι(1) φώλιασε σ' ἂν αἰτός.
Τοὺς μπούφους, καὶ κοράκους, καθόλου μὴ ψηφᾶς,
Μὲ τὸν ῥαγιά ἐνώσου, ἂν θέλῃς νὰ νικᾶς.
Σιλίστρα, καὶ Βραΐλα, Σμαΐλι καὶ Κυλί,
Βενδέρι, καὶ Χοτῆνι(2), ἐσένα προσκαλεῖ.
Στρατεύματά σου στείλε κ' ἐκεῖνοι προσκυνοῦν,
Γιατί στήν τυραννίαν νὰ ζήσουν δὲν μποροῦν.

Βουλγάροι, κί Ἀρβανίται, Ἀρμένοι καὶ Ῥωμοί,
Ἀράπιδες καὶ Ἄσπροι μὲ μία κοινὴ φωνή.
Γιὰ τὴν ἐλευθερίαν νὰ ζώσωμεν σπαθί,
Πῶς εἴμασθ' ἀνδρειωμένοι παντοῦ νὰ ξακουσθῆ.

Σουλιῶται καὶ Μανιάται λιοντάρια ξακουστά,
Ὡς πότε σταῖς σπηλαῖς σας κοιμᾶσθε σφαλιστά;
Μαυροβουνιοῦ καπλάνια, Ὀλύμπου σταυραῖτοί,
Κί Ἀγράφων τὰ ξεφτέρια γεννήτε μιὰ ψυχή.

Σπετσῶν, Ψαρῶν καὶ Ὑδρας θαλασσινὰ πουλιά,

Ὁ νόμος σᾶς προστάζει νὰ βάλετε φωτιά.

Νὰ κάψτε τὴν ἀρμάδα τοῦ Καπετὰν Πασᾶ,

Νὰ μπῆτε εἰς τὴν Πόλιν καὶ τὴν Ἁγιά Σοφιά.

Καὶ ὅσοι τοῦ πελάγου τὴν τέχνην ἀγρικουῖν,

Ἐδῶ ἄς τρέξουν ὅλοι τυράννους νὰ νικουῖν.

Μὲ ἡμᾶς καὶ σεῖς Μαλτέζοι γενῆτ' ἓνα κορμί,

Κατὰ τῆς τυραννίας ριχθῆτε μὲ ὄρμη.

Τοῦ Μισιογιοῦ(3) ἀσλάνια, γιὰ πρώτη σας δουλειά,

Δικόν σας ἓνα βέη κάμετε βασιλιά.

Χαράτσι τῆς Αἰγύπτου, στὴν Πόλ' ἄς μὴ φανῆ,

Γιὰ νὰ ψοφήσ' ὁ λύκος, ὅπου σᾶς τυραννεῖ.

Καὶ σὺ ποῦ στὸ Χαλέπι(4) ἐλεύθερα φρονεῖς,

Πασᾶ, καιρὸν μὴν χάνης στὸν κάμπον νὰ φανῆς.

Μὲ τὰ στρατεύματά σου εὐθύς νὰ σηκωθῆς,

Στῆς Πόλης τὰ φερμάνια ποτὲ νὰ μὴ δοθῆς.

Ἀνδρεῖοι Μακεδόνες, ὄρμησατε μὲ μιᾶς,

Τὸ αἷμα τῶν τυράννων, ρουφήστε σὰν θεριά.

Τοῦ Σάββα καὶ Δουνάβου, ἀδέλφια Χριστιανοί,

Μὲ τ' ἄρματα στὸ χέρι, καθ' ἓνας ἄς φανῆ.

Τὸ αἷμα σας ἄς βράση, μὲ δίκαιον θυμόν,

Μικροὶ μεγάλ' ὀμῶστε, τυράννου τὸν χαμόν.

Λεβέντες άντρωμένοι, Μαυροθαλασσινοί,
Ο βάρβαρος ώς πότε, θὲ νὰ σᾶς τυραννῆ.
Μὴ καρτερῆτε πλέον, ἀνίκητοι Λαζοί,
Χωθῆτε στὸ μπογάζι, μ' ἐμᾶς κ' ἐσεῖς μαζί.
Δελφίνια τῆς θαλάσσης, ἀστέρια τῶν Νησιῶν,
Σὰν ἀστραπὴ χυθῆτε, κτυπᾶτε τὸν ἐχθρόν.
Τῆς Κρήτης, καὶ τῆς Νίδρας, θαλασσινὰ πουλιά,
Καιρὸς εἶν' τῆς Πατρίδος, νὰ 'κοῦστε τὴν λαλιά.
Κι' ὄσ' εἶστε στὴν Ἀρμάδα, σὰν ἄξια παιδιά,
Οἱ Νόμοι σας προστάζουν, νὰ βάλλετε φωτιά
Ποτὲ μὴ στοχασθῆτε, πὼς εἶναι δυνατός,
Καρδιοκτυπᾶ καὶ τρέμει, σὰν τὸ λαγὸ κι' αὐτός.
Τρακόσιοι γκερσαληδες, τὸν ἔκαμαν νὰ δῆ,
Πὼς δὲν μπορεῖ μὲ τ' ὄπλα μπροστὰ τοὺς νὰ εὐγῆ.
Μὲ μία καρδιὰν ὅλοι, μία γνώμην, μία ψυχὴ,
Κτυπᾶτε τοῦ τυράννου, τὴν ρίζαν νὰ χαθῆ.
Ν' ἀνάψωμεν μία φλόγα, σὲ ὅλην τὴν Τουρκιά,
Νὰ τρέξ' ἀπὸ τὴν Μπόσνα, καὶ ὡς τὴν Ἀραπιά.
Ψηλὰ στὰ μπαϊράκια, σηκῶστε τὸν Σταυρόν,
Καὶ σὰν ἀστροπελέκια, κτυπᾶτε τὸν ἐχθρόν.
Λοιπὸν γιατί ἀργεῖτε, τὶ στέκεσθε νεκροί;
Ευπνήσατε μὴν εἴσθε, ἐνάντιοι καὶ ἐχθροί.
Πὼς οἱ Προπάτορές μας, ὠρμοῦσαν σὰν θηριά,
Γιὰ τὴν ἐλευθερίαν πηδοῦσαν στὴν φωτιά;

Ἔτσι κι ἡμεῖς ἀδέρφια, ν' ἀρπάξωμεν γιὰ μιά,
Τ' ἄρματα καὶ νὰ βγοῦμεν, ἀπ' τὴν πικρὴ σκλαβιά.
Νὰ σφάξωμεν τοὺς λύκους ποῦ τὸν ζυγὸν βαστοῦν,
Καὶ Χριστιανούς καὶ Τούρκους, σκληρὰ τοὺς τυραννοῦν.
Στεργιάς καὶ τοῦ πελάγου νὰ λάμψη ὁ Σταυρός,
Καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην νὰ σκύψη ὁ ἐχθρός,
Ὁ Κόσμος νὰ γλυτώσῃ ἔπο τούτην τὴν πληγὴ,
Κ' ἐλεύθεροι νὰ ζῶμεν, ἀδέρφια εἰς τὴν γῆ.

Σημειώσεις

- (1) Τὸ ὄρος Αἶμος.
- (2) Φρούρια Ὄθωμανικά.
- (3) Τῆς Αἰγύπτου.
- (4) Ὁ Πασᾶς ἐκεῖνος εἶχε κινήσει ὅπλα κατὰ τοῦ Σουλτάνου.